

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΕΛ ΤΙΜΜΟΡΥ

Η ΚΛΕΙΠΤΟΜΑΝΗΣ

Ένα πρωί ο διάσημος νευρολόγος Μπισάρ, δέχθηκε την επίσκεψη ενός νεαρού κυρίου του οποίου το ντύσιμο, οι τρόποι και όλο του το παρουσιαστικό μαρτυρούσαν την άριστοκρατική του καταγωγή.

— Ο κύριος παρακαλώ ; είπε ο γιατρός Μπισάρ στον επισκέπτη μόλις τον είδε να μπαίνει μέσα.

— Ο επισκέπτης άντι άλλης άταντήσεως έβγαλε από το κομψό δερμάτινο πορτοφόλι του ένα έπισκεπτήριο και τ'ό έδωσε στον κ. Μπισάρ.

Ο νευρολόγος διάβασε :

«Κόμης Ραούλ ντε Μερινύ. Λεωφόρος Ός, 16.»

— Καθίστε παρακαλώ, κύριε Κόμη, τού ειπε άμέσως ο γιατρός.

— Ήλθα γιατρέ μου, ειπε εκείνος να σάς ζητήσω μερικές συμβουλές για τή γυναίκα μου. Ξέρετε, προσεβλήθη από κλεπτομανία...

— Μπá ! και πώς έγινε αυτό ; πώς τó παρατηρήσατε ;

— Είπε τώρα ένας μήνος γιατρέ μου, όταν κάποιο βράδυ πού γύρισε από τó χορό τής Λύκισσας τού Ποιμμερέυ, παρατήρησα μέσα στη τσάντα τής, μιá πολύτιμη μικρή κασετίνα, τήν όποίαν είχα θαυμάσει λίγο πριν σ' ένα κομψό τραπέζακι τού σαλονιού τής Δουκίσσης. Φανταστήτε τήν έκπληξή μου, όταν τήν είδα στά χέρια τής γυναίκας μου. Χωρίς να τής είτώ τίποτα, νομίζοντας ότι έπρόκειτο περί καμιάς άσειειότητος, έσπευσα τήν άλλη ημέρα να στείλω τήν κασετίνα στό μέγαρο τής Δουκίσσης, ζητώντας συγγνώμη για τήν μικρή αυτή παρεξήγηση.

Αυτοχόρως όμως, γιατρέ μου, τά πράγματα δέν έμειναν έως έδω. Δέν έπερασε μιá έβδομάδα από τó έπεισόδιο αυτό όταν ένα άπόγευμα πού συνώδευσα πάλι τή γυναίκα μου σέ μιá δεξίωση τής κ. Ρόμπερτσον, τής χήρας τού πρώτου γραμματέως τής Άμερικανικής Πρεσβείας, τήν είδα έξαρνα να έπωφεληται κάποιος στιγμής πού όλοι οι καλεσμένοι μιλούσαν μεταξύ των για ένα ενδιαφέρον ζήτημα, ν' άπλωνη τó χέρι τής σέ μιá νοσόλα και ν' άρπάξη με τρόπο ένα μικρό κινεζικό βαζάκι πού ήταν εκεί τó όποιον έκρυψε με άσρραπιαία ταχύτητα μέσα στό μανσόν τής.

— Όταν είδα αυτό τó πράγμα γιατρέ μου, ταράχθηκα πολύ και δέν ήξερα τί νά ύπόδεσθω. Από τότε σάς βεβαιών νουθεύω να τρελλαθώ και μόνο από σάς περιμένω να μου πείτε τί πρέπει να γίνω...

— Είπε άληθια, άπήντησε ο γιατρός Μπισάρ, ότι τά συμπτώματα τής κυρίας κομήςσως είναι πολύ περίεργα !...

Μά φανταστήτε όμως, γιατρέ μου, τή θέση μου, τόνομά μου ! Κινδυνεύω από στιγμή σέ στιγμή να έυρεθώ πρό ενός καταπληκτικού σκανδάλου... Δέν νομίζετε, ότι πρέπει να κάνουμε ότι μπορούμε για να τήν θεραπεύσουμε ;

— Δέν μπορώ, κύριε Κόμη, να σάς πώ τίποτα, αν δέν έξετάσω πρώτα τήν κυρία Κόμησσα λεπτομερώς.

— Όρατα ! Θά σάς τήν πρξω άμέσως ! Περιμένει στό σαλόνι άρκετή ώρα και νομίζει ότι πρόκειται να έξετασθώ εγώ από σάς, για τά νεύρα μου ! Βλέπετε ότι δέν έχω τολμήσει ακόμα να τής είπω τίποτα σχετικώς με τήν άρρώστεια τής.

— Δέν κάνετε άσχημα. Ένωσια σας, θά τήν ρωτήσω εγώ με πολύ λεπτό τρόπο, ώστε να μη καταλάβη τίποτα ! Πέστε τής σάς παρακαλώ νάρθη έδω.

Ο κόμης Ραούλ ντε Μερινύ σηκώθηκε για ν' άνοιξη τήν πόρτα, αλλά μόλις έκανε ένα βήμα σταμάτησε και γύρισε να ειπή στό γιατρό κάτι πού σξέφτηκε τήν στιγμή εκείνη.

— Με συγχωρείτε γιατρέ μου, για τήν μικρή αυτή ύπόδειξη πού θά σάς γάνω, αλλά θά σάς μιλήσω σύμφωνα με τες παρατηρήσεις πού έχω κάνει στό διάστημα αυτό επάνω στά συμπτώματα τής μανίας τής.

— Σάς παρακαλώ ! πείτε μου, ό,τι θέλετε.

— Μόλις έλθει και μιλήσετε λίγο, προσπαθήστε να φανήτε, ότι προσέχετε άλλοι. Έδώ, όπως βλέπετε, ύπάσχει αυτή ή έταξέρα στήν όποία έχετε ένα σωρό πολυτιμώτατα κομφοτεχνήματα. Νομίζω

ότι δέν θά μπορέση ν' άντισταθί στόν πειρασμό και κάτι θά σάς πάρη...

— Ά ! ώρατα ! Καλή είναι ή ιδέα σας. Θά ίδουίμε.

Μόλις μπήκε στήν αίθουσα τού γιατρού Μπισάρ ή Κόμησσα ντε Μερινύ, μιá χαριτωμένη ξανθούλα με μεγάλα όνειροπόλα μάτια, άρχισε να δείχνη έξαιρετική άνηυχία για τήν κατάσταση τού συζυγου τής.

— Σάς παρακαλώ γιατρέ μου, σάς ίκετεύω ! Πρέπει να μου μιλήσετε ειλικρινώς. Πώς τόν βοήκατε ; Πώς είναι τώρα ;

— Ήσυχάστε Κυρία μου, τής άπήντησε έκείνος. Δέν ύπάσχει ούτε ο παραμικρότερος λόγος ν' άνηυχείτε. Ο κύριος Κόμης έχει μιá μικρή νευρική προσβολή ή όποία, με τή θεραπεία πού τού συνέστηνα, θά περάτη συντομώτατα.

Και ο γιατρός χαμογελώντας πάντοτε άρσου παραζάλεσε τήν κόμησσα ντε Μερινύ να καθήση, προχώρησε προς τó γραφεύο του πού ήταν τοποθετημένο στό βαθός τής αίθουσής και προσποιήθηκε ότι κάτι θέλει να γράψη...

Τήν ίδια στιγμή τά βλέμματα τής κομήςσως έ πεσαν επάνω στήν έταξέρα. Χωρίς να χάση καιρό, σηκώθηκε με πρ φύ' αξη και προχωρώντας λιγάκι προς τó έπιπλο αυτό άρπαξε κρυφά μιá μεγάλη άδαμαντοζόλλητη ζωρπίτσα, μεγάλης άξίας και τήν έβαλε μέσα στή τσάντα τής. Ο γιατρός πού παρακολουθούσε γάτω απ' τά γυαλιά του, όδες τις νιγνίσεις τής, τήν είδε ύστερα από λίγο να βγαίνη από τήν αίθουσα και να χάνεται στό διάδρομο. Τήν ίδια στιγμή ο Κόμης τόν έπλησίασε.

— Τά είδατε, ειπε στό γιατρό χαμογελώντας, έγιναν όπως τά είχαμε προβλέψει. Ξέχασα να σάς πώ, ότι μόλις προσβάλλεται απ' αυτή τήν μανία, δέν μπορεί πιά να μείνη στό μέρος πού έκανε τήν κλοπή. Κατεβαίνει άμέσως και με περιμένει στό αυτοκίνητο πού στέκεται πάντοτε στήν πόρτα. Μιά στιγμή... Θά κατεβώ να τήν ξαναφέρω...

Και ο κόμης ντε Μερινύ χωρίς να προσθέση τίποτ' άλλο, έξηφανίσθη.

Ο γιατρός Μπισάρ περιέμενε άρκετή ώρα. Μά ύπτε τον περιέργων αυτόν... κόμητα ντε Μερινύ, ύπτε τήν κλεπτομανή κόμησσαν είδε να ξαναγυρίζουν. Είχαν γίνει άφαντοι μαζί με τήν περιφημη ζωρπίτσα του, για τήν όποία και μόνο είχε σκηνοθετηθί όλη αυτή ή ιστορία.

Άλλούστατα ήσαν και οι δύο ένα ταιριασμένο ζευγάρι λοποδυτών !... Γκαμπριέλ Τιμμορύ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ ΕΤΟΙΜΟΤΗΣ

Γευματίζων κάποτε στό Καφέ ντε Ρουά ο παρισινός Συμβολαιογράφος Καβρονέ επέκρινε δριμύτατα και μεγαλοφώνως τó στρατάρχη Μαριόν.

Άίφνης ένας νέος πού έτρωγε δίπλα του σηκώνεται κατακόκκινος και φωνάζει με όργη :

— Κύριε, θά μου δώσετε λόγο για τες ύβρεις σας !

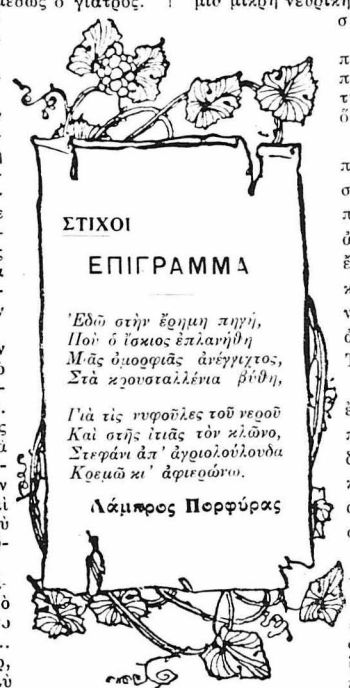
— Χωρίς άλλο θά είσθε ο στρατάρχης Μαριόν, άπαντά ψυχράμα ο συμβολαιογράφος.

— Όχι, κύριε. Δέν έχω αυτήν τήν τιμη. Είμαι ο πρώτος ύπασπιστής του.

— Ά ! έννοώ !... Ποιά καλά, κύριε. Δώστε μου τήν κάρτα σας. Θά σάς στείλω τον πρώτο μου γραμματέα !...

ΣΥΝΑΥΛΙΑΙ

Τήν προσεχή Κυριακή δίδεται εις τó «Κεντρικόν» συναυλία ρεσιτάλ μελοδραματικών άποσπασμάτων τού Διεθνούς φήμης βαθυφώνου κ. Θέμου Άμιούρη τή συμπράξει τής κ. Χάρ. Καλομοίση με προγραμμα από έκλεκτάς συνθέσεις έλλήν. και ξένων συνθετών.

ΣΤΙΧΟΙ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ Έδω στήν έρημη πηγή, Ποι ό ίσκιος επληρήθη, Μας όμορφιάς άνέγγητος, Στά κρονισαίλινα βήθη, Για τις νησοίτες τού νερού Και στήν ιτιάς τόν κλώνο, Στεφάν άπ' άγριοιούλουδη Κορεώ κι' άφιροώτω.

Λάμπρος Πορφύρας

